

РЕШЕНИЕ

№ 2128

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 21.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2260** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба на К. Т. Г. от [населено място] /ищец/ срещу Столична община /ответник/ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 270 000 лева. Претендираните вреди са причинени от отчуждаване на недвижим имот пл.№836, кв.2, м."Студентски град" по плана на [населено място], извършено със заповед №РД-40-483/20.03.1987г., допълнена със заповед №РД-40-1989/29.12.1987г., издадени от заместник-председателя на ИК, и със заповед №РД-41-1809/22.08.1990г., издадена от председателя на СНС. Претендираните вреди представляват стойността на отчуждения имот към датата на завеждане на исковата молба в съда -19.06.2009г. В хода на съдебното производство бе допуснато изменение на иска като претендираният размер на вредите бе увеличен на 488 717 лева, определен към датата на влизане в сила на съдебното решение, с което се прогласява нищожността на административните актове - 09.06.2011г. С иска за обезщетение е съединен и иск за заплащане на законна лихва върху обезщетението, считано от датата на увреждането 24.12.1987г. до окончателното му изплащане. Претендира разноски.

Ответникът – Столична община, в отговор на исковата молба оспорва иска по основание. Фактите и обстоятелствата, на които е основана претенцията на ищеца, не се оспорват. В хода на съдебното производство ответникът прави

възражение за изтекла погасителна давност на иска за лихви за забава от датата на увреждането. В подкрепа на възражението привежда аргументи от разпоредбата на чл.111 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, съгласно която вземането за лихви се погасява с три годишна давност. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за основателност на иска.

Съдът, след преценка на наведените доводи от страните, прие за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чиито административни актове се твърди да са причинени вредите след отмяната има като незаконосъобразни по надлежен ред.

Искът е частично основателен. Претенцията за заплащане на обезщетение е основателна. Претенцията за заплащане на лихви за забава, считано от датата на увреждането до влизане на съдебното решение в сила, е неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 20.03.1987 г. е издадена на основание чл.95 и 98 от ЗТСУ /отм./, Заповед № РД-40-483, с която се отчуждава имот пл.№ 836 от кв. 2 по плана на С., м."В.", принадлежащ на наследодателите на ищеца. С тази заповед е определен начинът и размерът на обезщетяване на собствениците – парично, в размер на 3 190,95 лв.

Със Заповед № РД-40-1989 от 24.12.1989 г. е изменена заповедта за отчуждаване в частта относно начина на обезщетяване, като е предвидено собствениците да бъдат обезщетени с гараж.

След влизане в сила на тези две заповеди е издадена и третата заповед на основание чл.100 ЗТСУ /отм./ № РД-41-1809 от 22.08.1990 г., с която е определен и конкретният обект, даден като обезщетение – гараж № 3 в бл.А в кв.4-Волоколамско шосе.

Със заповед № РД-09-50-132/31.03.1994г. на главния архитект на [населено място] е утвърден нов Частичен застроително-регулационен план /ЧЗРП/ за кв.4-Волоколамско шосе, с който теренът, предвиден за изграждане на блок и обезщетяване на правоимащите с обекти в него, междувременно възстановен на частни лица по реституционните закони, е преотреден за изграждане на частни жилищни сгради и училище.

Столична община е иззела имота от ищеца, а определеното обезщетение за отчуждения имот не е получено.. По тези факти страните не спорят.

Всички посочени заповеди за отчуждаване са обявени за нищожни с решение №2350 от 16.05.2011г., на Административен съд София-град – 39 състав, постановено по административно дело №1242/2011г. и влязло в сила на 09.06.2011г.

По делото е изслушана съдебна икономическа експертиза, изготвена от експерт оценител на недвижими имоти. Заключениеето не е оспорено от страните и се цени от съда като обективно и компетентно. Съгласно заключението на вещото лице пазарната стойност на имота на жалбопателя, завзет от Столична община, към момента на влизане на съдебното решение за обявяване на административните актове

за нищожни – 09.06.2011г., е 448 717 лева. Стойността е определена като са сравнени пазарните цени на имоти със сходни характеристики по смисъла на §1 т.2 от ДР на Закона за общинската собственост /ЗОС/ на базата на реално сключени сделки, по които поне едната страна е търговец. Към заключението на вещото лице са приложени нотариални актове, използвани като пазарен аналог.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Вземането за обезщетяване на вреди възниква след признаване по надлежен ред незаконността на административния акт – в случая обявяването му за нищожен със съдебно решение, влязло в сила на 09.06.2011г. Следователно размерът на вредите следва да се прецени към този момент. Тъй като имотът е иззет от ищеца без да е предоставено обезщетение и въз основа на нищожен административен акт, на ищеца е причинена имуществена вреда, съответна на пазарната стойност на имота, от който той е лишен. Съгласно сега действащата уредба за отчуждителни производства – чл.22 ал.5 от ЗОС, обезщетението за отчуждени имоти се определя въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Съгласно §1 т.2 от ЗОС "Пазарни цени на имоти със сходни характеристики" са осреднените цени от всички сделки с имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот, които имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение, притежават еднакъв характер на застрояване със същите или близки показатели на устройство и застрояване и/или установен начин на трайно ползване с отчуждавания имот, за: покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота. Заключението на вещото лице е съобразено с изискванията на действащата законова уредба, поради което съдът приема, че пазарната стойност на имота към момента на възникване на правото на обезщетение е 448 717 лева.

Налице е пряка причинна връзка между нищожните административни актове на ответника и вредоносния резултат. Размерът на претенцията е съобразен с вредоносния резултат. Налице са предпоставките на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, поради което искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 448 717 лева следва да бъде уважен.

Съединеният иск за заплащане на законна лихва за причинените вреди за периода, считано от датата на увреждането -24.12.1987г. до влизане на съдебното решение в

сила, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен по следните съображения: Погасителната давност не се прилага служебно от съда. В съдебно заседание ответникът направи възражение за погасяване на иска за законна лихва по давност, позовавайки се на общата разпоредба на чл.111 т.3 от ЗЗД. Производството по реда на чл.203 - 207 от АПК във връзка с чл.1 ал.1 от ЗОДОВ е специално по отношение на ГПК, който се прилага само за неуредените в АПК случаи. Преклузията на доказателствата и последиците от неподаването на отговор, относими към общото исково производство по ГПК, не се прилагат в административното. Ето защо, въпреки че не е направено с отговора на исквата молба, съдът разглежда възражението за погасителна давност. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение №3 от 22.04.2004г. на Върховния касационен съд началният момент на забавата и съответно дължимостта на законна лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, при нищожни административни актове настъпва от момента на издаването им. Съгласно чл.130 ал.2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Следователно претенцията за заплащане на лихва за забава, считано от 1987г до влизане на съдебното решение в сила, е погасена по давност. Законната лихва се дължи от влизане на съдебното решение, с което се присъжда обезщетението за имуществени вреди, до окончателното му изплащане.

При този изход на правния спор право на разноски имат и двете страни в съответствие с уважената част от предявените искове. Ответникът дължи на ищеца разноски в размер на 655 лева – половината от направените разноски в общия размер на 1310 лева, включващи държавна такса, възнаграждение за вещо лице и за процесуален представител. Ищецът дължи на ответника разноски в размер на 75 лева – половината от минималното възнаграждение за процесуално представителство по административни дела в съответствие с чл.7 ал.1 т.4 във връзка с чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. След компенсация на насрещните задължения ответникът следва да заплати на ищеца сумата 580 лева.

По изложените съображения и на основание чл.172 ал.2 и чл.143 ал.1 и ал.3 ал.3 от АПК Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. Т. Г. от [населено място] сумата 448 717/четирисотин четиридесет и осем хиляди седемстотин и седемнадесет лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от следните нищожни административни актове: Заповед № РД-40-483/20.03.1987г. на председателя на ИК на СНС; заповед №РД-40-1989/24.12.1987г. на председателя на СНС; Заповед №РД-41-1809/22.08.1990г. на председателя на СНС, ведно със законната лихва от влизане в сила на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Т. Г. [населено място] срещу Столична община в частта за заплащане на законна лихва върху сумата 448 717 лева за периода от 24.12.1987г. до влизане на съдебното решение в сила.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. Т. Г. от [населено място] разносните по производството в размер на 580 (петстотин и осемдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: